Мешкала Стонога біля
міста, котре звалось Біла.
Раз Стоногу запросили
в Білу, в гості на весілля.
Як зраділа тут Стонога
та як кинеться з порога!
Вискочила на дорогу
і... поплутала всі ноги.
Всі сто ніг! Погані справи.
Де тут ліві? Де тут праві?
А передні де? А задні?
Розберися в тім безладді!
Перша — та найледачіша:
опинилась позад інших.
Друга, як упреться, вперта,
напосіла на четверту.
Почекала п'яту й п'ятій
ледь не відтоптала п'яти.
П'ята також легко-просто
не здається — квапить шосту.
Шоста — сьому, та — десяту...
Кожна хоче не відстати.
А двадцята, а двадцята,
щоб скоріше наздогнати
двадцять сьому і тридцяту,
насіда на двадцять п'яту...
Все поплуталось до решти.
Як усе те розбереш ти?
Заходилася Стонога
прямо посеред дороги
впорядковувати ноги:
виплутала першу, п'яту,
потім третю і дев'яту.
Двадцять другу й двадцять шосту,
потім... все пішло непросто,

бо коли знайшла тридцяту,
вже забула про двадцяту,
а поки тії шукала,
п'ята знову десь пропала.
І Стонога лає: "Клята!
Стій! А де ж це сорок п'ята?".
Так засмикана Стонога,
переплутуючи ноги,
рахувала, поки Біла
вся як є позеленіла.
До Зеленої ж Стоноги
не просили. І з дороги
мусила вона вертати
до своєї хати.